

מסורת הש"ס

(א) (בסודות נח): (ג) (ד)
 (ה) (ו) (ז) (ח) (ט) (י) (יא) (יב)
 (יג) (יד) (טו) (טז) (יז) (יח)
 (יט) (כ) (כא) (כב) (כג) (כד)
 (כה) (כו) (כז) (כח) (כט) (ל)
 (לא) (לב) (לג) (לד) (לה) (לו)
 (לז) (לח) (לט) (לך) (לם)
 (לנ) (לס) (לפ) (לצ) (לד)
 (לז) (לח) (לט) (לך) (לם)
 (לנ) (לס) (לפ) (לצ) (לד)

וְכָל מַעֲשֵׂר בְּכֶרֶךְ וְצֶאֱן
כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת
הַשֶּׁבֶט הַזֶּה יִהְיֶה
קֹדֶשׁ לַיהוָה

וַיִּקְרָא בֹהַב
2 וְזֹאת לְמִנִּים בִּישְׂרָאֵל
עַל הַנְּאֻלָּה וְעַל
הַתְּמוּרָה לְקִים כָּל דְּבַר
שְׁלֹף אִישׁ נִעְלָו וְנָתַן
לְרַעְיוֹ וְזֹאת הַתְּעוּדָה
בִּישְׂרָאֵל: רות ד ו

[illegible]

[א] תום ד"ה מחזי נראה
כז. נ"ב והרמב"ם לא כתב
כן אלא ע"י גלגול אבל
רא"ש היכח בדברי תום
ע"ש:

עשרה סמך פטרי
המורד כגון סהיה לו שבר
המורד ילידו כגון וילן
המורד מפרשו עזירן
העשרה שיון לאפקיש
המורד ומשדר
לגון כשאר בהמות חילין
המורד שלו
הקדן שלום יהיה חילו
המורד שלם המורד בהמה
המורד יא יא יא יא
המורד בידו שנת
המורד והמורד עדין
המורד חוט המורד שדור
המורד חלילי חלילי
המורד יחזיקו המורד
המורד ויהיה חילו
המורד והמורד עתה
המורד והמורד חלילי

אלה מאי אית לך לחומר. למה לא חיבבנו לעשר ממה נפסק: עשירי ודאי. הנהיג הכתוב לעשר ולא הנהיג את הספק וכל עשירי שנבטל ספק הן שאש"י ולא הפטור בחמשי שוב אין העשירי קרוי עשירי אלא משעיר שהפטור אינו מן המזון; מאי פסיקות. דאמרן

[illegible]

שניהם אינם יכולים
שלו זה לפי שאינו
במסותא מטלטלין עסס
עסקינן דכי יכול להווי
קיימא תני רב תחילין
דר' אבהו 'שנים אדוק
מקום שידו מגעת ולא
מגעת והשאר חולקין
אבהו 'ובשבועה אלא
בהדדי ולא קתני זה
מגעת היכי משכחת
'דחפסי' בכרכשתא א
'האי סודרא כיון דתפ
קרינן ביה 'ונתן לרע
וקני ומאי שנא מדר
חסרא 'גמ ביה וכו'
לנתק ולהביאו אצלו
מגורשת *התם כרית
תניה בעיני ווא אמי
הוית מליץ מדרבנא

כן אלא ע"י גלגול אכל
 דא"ש הימים בדברי תוס'
 ע"ש:

עשרה סמך פטרי
המורד כגון סהיה לו שבר
המורד ילידו כגון וילן
המורד מפרשו עזירן
העשרה שיון לאפקיש
המורד ומשדר
לגון כשאר בהמות חילין
המורד שלו
הקדן שלום יהיה חילו
המורד שלם המורד בהמה
המורד יא יא יא יא
המורד בידו שנת
המורד והמורד עדין
המורד חוט המורד שדור
המורד חלילי חלילי
המורד יחזיקו המורד
המורד ויהיה חילו
המורד והמורד עתה
המורד והמורד חלילי

[illegible]

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

ברני"ש [פירני"ש].
הוסיף תלויים בבר
(טבעיים).

ראשון ראשון נפטר
והוריא בכבודות פרק
אחרון אמר רבא מני
הראי פוסר. מאי הוי
עלה דמסותא תיש מהא
דאמר רב [נחמן] כל
ממון שאני יכול להוציא
בדינין הקדישו אינו
קדוש. הא יכול להוציא
אע"פ שלא הוציא קדוש.
ומקשינן עלה והאמר ר.
וחנן גזל ולא נתייאשו

זלא עשירי ספ. אין להקשות אינטערן קרא למעוטי ספיקא
(ס) כדפרין במסכת מולין (דף כג: ד"ה אינטרן):
מפריש עליה עשרה שיין. תימה דכפ"ק דצבורות (דף י"א ו' וס)
אמר' דשא אחד פוטרי כמה פטרי תמורים ומה לריז

עשרה שנים וזו מצי קא משמע לן
ממנו היא הספיקות נכנסים לזר
להעשר וזו כיון דלמזר מעשרן כיון
כרן להשמענו דעו של פשטא מין
דמעשרן דעו של דלילו היו כל כהן
לא היה מעשרן דהו להו כלקוח
דמן (סס 97 עה) הלקוח והימן
לו בתמנה פטור ולי קמ"ל דאע"ג
דמעשרן עדיין הו של פשטא
דמעשר דהנה של בעלים הוא:

מחוי' ר' אבהו והואר בשבועה.
[א] נראה דלא גרסי' והואר
דלף במה שדיו מנעת ישבע כיון
דמקנה השבועה שלא יהא אדם
הולך ותקוף ממטעו וק' ישבע אף
במה שהוא תופס ומכל מקום שפיר
מוכח בסמוך דקנין מאי דתפיס
כמאן דפסיק דמי כיון דהכא לאחר
שבועה טעל כל מה שהוא תופס
אפילו יותר ממחלו והשבועה היא
בשכל הטענה ומפני המקנה:
אם יבוא לנתקו. נראה דאם היתה
ידה פטומה בשעת שמתן גט
לידה והואר המשיכה בידו וקפלה
לידה בחזק שלם מושך המשיכה ליד
ויכול להביאו אללו שאינה מגורשת
שהרי כשמתן בידה קודם שקפלה ידה
היה יכול להביאו אללו והקפלה היא
עשה אחר אלל היא והוא כעלי גט
מעת גבי קריקע דליתא מגורשת דלא
קרינן ביה ומתן בידה והכא דקאמר
אם אינו יכול להביאו אללו דמגורשת
כגון שהיתה ידה קפולה והוא תחב
בידה כל כך בחזק שלם ימשוך
המשיכה לל יצא הגט אללו וכו'
(ס' גמ') פירש א"ר הגט כד כל כך
שאל נראה למשוך הגט אליו מתק
המשיכה מגורשת ומיירי בידה פטומה
ולא קפלה ולא עשהה שום דבר:
והוא

אמר רבא ^{ס"א}אם
ולקין פשיטא לא צריכא דקאי דהבא בי מצעי הא
דמיקרב לגבי דחד מהו דתימא "דא"ל פלוג הכי
דפלת הכי פלוג הכי: ת"ר "שנים אדוקים בשטור
נפל ממני ומצאתיו ולזה אמר ^{ס"ב}שלך הוא ופרעתיו
ומיו דברי ר' רשב"ג אמר ^{ס"ג}יהלוקו נפל ליד דיין לא
ומר הרי הוא רבא בחזקתו ואמר ^{ס"ד}יתקיים השטור בחזקתו
ות ליה מתנ' שנים אוזוזין כו' אמר רבא אמר רב נחמן
וקו כי פלגי בשאינו מקוים רבי סבר ^{ס"ה}מודה בשטור
אי מקיים ליה פלוג ואי לא מקיים ליה לא פלוג
ולמא הוא מאן קא משוי ליה להאי שטרא לזה
נ' שמעון בן גמליאל סבר מודה בשטור שכתבו
לא מקיים ליה יהלוקו נפל ליד דיין לא ויצאו עולמית
מאי

ופלוגי על חסימת ידיהו ואשרטו וקיימטו דכחו: כולי עמלא וכו' קאמר אלא למגבי פלגיה. ופלוגתיהו כשילו מקום רבי סבר לקיימו בחותמיו ואפילו השטר בדו נאמן הלוה לומר פרעמין דכל אחר דפריע אכל משהשטר מוחק על פי עדיו אין הלוה נאמן עדות וסמך ליה שטר מעליה אין הלוה נאמן באמירתו אלא א לא פליג. שאפילו כולי ביד המלוה נאמן הלוה לומר פרעמי: מאי

נצינו שבקצותיה וכן הנקראים כרכשתא. וסופרת היא. דייך רב (אש) [משורש] א
מקום שיד מנע שם דהא אמרוד אתה חפסי ביה י. אצבעת על יד אצבעת א
דלא סדק כמאן דהסדק דמי ולא אמר. דרשמי ליה כוליה לא קני ליה אלא אפי
דן. ליהרואו ודקן תכלה. כרבא אמר איהו שליו מרחבתו והחוב קרוב לפני
והליקוהו לחבשה שליו חצאי ביה בחקרו על אחד ליה לחזא אחד לאו שביני
לחובו והדקן שמי. תי שנים אדוקין בשטר ימי אסיק בשטר מקום רבני
שליו אלא ודקן אחד ודקן שני ומצאתו וזה אמר שליו הן ושמעיהו תתני לך
ומתנתו מילתו רבני ר. רובי כרמי שכתבו ארז לייסוי ימי רבני. רבני